

[Køpke Christensen]

sammen sidde i Markedsudvalget – kan det jo godt være, at man alligevel kan sætte sig ind i det, der sker, særlig når det drejer sig om noget så vigtigt som netop dette emne, som er – det erkender jeg – meget følelsesbetonet.

Men jeg synes, det er forkert, når hr. Grove bliver ved med at plædere for, at der er visse i Fremskridtspartiets gruppe, der har sat sig ind i det og har svært ved at overbevise andre. Det er måske problemet i Det Konservative Folkeparti, hvad ved jeg? Det tror jeg nok det er, men i vores gruppe er der ingen slinger i valsen. Alle partimedlemmerne i Fremskridtspartiets folketingsgruppe er enige i den holdning, vi har taget, og jeg vil gerne sige til hr. Grove, at vi i Fremskridtspartiet stadig væk har den holdning, at den overnationale dirigering fra EF-Parlamentet ikke skal iværksættes. Derfor siger vi nej til dette her.

Addi Andersen (CD):

CD vidste vel lige så lidt som Fremskridtspartiet og andre partier, hvorfor det blev et meget snævert nej den 2. juni, for det har vist sig, at der var næsten lige så mange grunde som nejstemmer. Men tilsyneladende har de partier, der har udarbejdet kompromiset, ramt nogenlunde rigtigt og har fået de vigtigste punkter med.

Charlotte Antonsen (V):

Vi fik desværre ikke et ja den 2. juni, men vi er endnu i EF, og vi bliver. Det er det vigtigste for Venstre, og det er det vigtigste for de knap 50 pct. danskere, der sagde ja den 2. juni. Om nødvendigt skal der klæbes; de øvrige 11 lande skal holdes fast på Romtraktatens bestemmelse om, at traktatændringer kun kan ske med 12 underskrifter. Uden EF mister vi grundlaget for dansk økonomi og beskæftigelse. Diskussionen om vækst i den private sektor er meningsløs. Hele opgaven med at skaffe flere danske arbejdspladser er håbløs. Uden EF mister vi den politiske indflydelse på vor egen fremtid. Som lille åbent land er vi helt afhængige af, at Europa fortsætter ved forhandlingsbordet. Danmark har ingen chance for at blive hørt, hvis vi ikke længere er med i EF's forhandlinger om Europas fremtid. Med det lille danske nej den 2. juni har vi desværre allerede mistet noget af vor indflydelse i EF. Vi er ikke, og vi bliver ikke længere opfattet som fuldgyld-

digt medlem af EF. Nogle af de sydeuropæiske lande har haft meget svært ved at skjule, at de godt kan forestille sig et EF uden Danmark.

Der er lagt et stort pres på Folketingets partier for at løse det danske og EF's problem. Det er kun Danmark selv, der kan angive løsningsmodellen. Forståelsen herfor er da heldigvis nu også fem måneder efter det danske nej ved at brede sig. Valgkampens skrøne om, at Maastricht ville være død efter et dansk nej, har fortonet sig i det fjerne. Realismen breder sig. Den mere realistiske bedømmelse af vore muligheder er baggrunden for forhandlingsudspillet om Danmark i Europa eller det nationale kompromis. Maastrichtprocessen lod sig ikke stoppe af Danmark. De 11 øvrige EF-lande fortsætter ratifikationen. Fremtidig dansk deltagelse i og indflydelse på EF må tage udgangspunkt i unionstraktaten; det er Romtraktaten, der er døende. EF-aftalen mellem syv af Folketingets otte partier bygger på Maastricht-aftalen.

For det første ønsker vi fra dansk side at forbedre EF-aftalen i alle 12 lande. Der er behov for mere åbenhed i samarbejdet. Det skal være lettere for europæerne at følge EF's beslutninger. Kun derved kommer EF's diskussion ud til borgerne. Kun derved vil der blive større folkelig forståelse for beslutninger truffet i EF. Dette punkt samt ønsket om at få præciseret og konkretiseret nærhedsprincippet har allerede vundet genklang i de 11 øvrige lande. I EF er vi nu i fuld gang med at gennemføre en mere gennemskuelig beslutningsproces og en klarere arbejdsdeling mellem EF og de nationale parlamenter. Det er blevet understreget, at EF ikke skal bestemme alt. Opgaver, der ikke er grænseoverskridende, skal fortsat løses nationalt eller lokalt.

Et lille flertal af danskere stemte nej den 2. juni. Det er demokratisk umuligt at stemme om det samme to gange. De generelle forbedringer af EF er ikke tilstrækkelige for Danmark; der er også behov for danske særordninger. Derfor er de syv partier blevet enige om at arbejde for de fire velkendte danske forbehold.

Jeg vil godt slå fast: Venstre har ikke ændret holdning til EF efter den 2. juni. Vi mener fortsat, at fælles opgaver løses bedst i fællesskab. Den europæiske integration må fortsætte, ellers får nationalistiske og chauvinistiske kræfter for meget vind i sejlene. Men Venstre må